

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 685/2025-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **IMA INVEST s.r.o.**, Hviezdoslavova 41, Zlaté Moravce, IČO 36 520 349, zastúpenej Advokátska kancelária JUDr. René Hudzovič, s.r.o., Štefánikova trieda 49, Nitra, proti uzneseniam Okresného súdu Nitra č. k. 25C/163/2018-2892 z 13. marca 2025 a č. k. 25C/163/2018-3009 z 23. júla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 8. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) č. k. 25C/163/2018-2892 z 13. marca 2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie z 13. marca 2025“) a č. k. 25C/163/2018-3009 z 23. júla 2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie z 23. júla 2025“). Navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť, vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie a domáha sa priznania náhrady trov konania spojených s podaním ústavnej sťažnosti.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka v konaní vo veci samej vystupovala v procesnom postavení žalovanej na základe žaloby na okresnom súde podanej 8. augusta 2013 žalobkyňou Rímskokatolícka cirkev, Žilinská diecéza (ďalej len „žalobkyňa“), ktorou sa žalobkyňa domáhala vypratania nehnuteľností zapísaných na liste vlastníctva [REDACTED] v katastrálnom území [REDACTED] na liste vlastníctva [REDACTED] v katastrálnom území [REDACTED] a na liste vlastníctva [REDACTED] v katastrálnom území [REDACTED]. Uznesením okresného súdu

č. k. 25C/163/2018-2838 z 22. októbra 2024 bolo konanie zastavené a sťažovateľke okresný súd priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Sťažovateľka následne vyčíslila trovy konania, pričom uplatnila § 10 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Vychádzala z toho, že cena veci, ktorej sa týkala právna služba, i cena práva, ktorého sa právna služba týkala, sú oceníteľné peniazmi. Poukázala na to, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala realizácie svojho vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam – vypratania a vydania nehnuteľností, ktoré sú oceníteľné a ku dňu začatia poskytovania právnej služby (2. júla 2014) boli ocenené Odborným vyjadrením znalca č. 34/2015 z 2. júla 2015 (ďalej len „odborné vyjadrenie“), ktoré bolo do konania doložené 5. septembra 2017.

4. Uviedla, že vyčíslenie trov sa opieralo o to, že § 10 ods. 2 vyhlášky explicitne uvádza hodnotu veci, o ktorej sa vedie spor alebo ktorej vydanie je predmetom súdneho sporu, že žalobkyňa si uplatňovala explicitne vypratanie veci a explicitne vydanie veci a vyhovením žalobe by sa dosiahla zmena v Katastri nehnuteľností spočívajúca vo výmaze zápisu o zat'azení nehnuteľností obmedzeniami v nakladaní a disponovaní s nimi. K tomu zároveň dodala, že začatie poskytovania právnej služby vyplývalo z plnomocenstva a vec bola ocenená ku dňu začatia poskytovania právnej služby doloženým odborným vyjadrením.

5. O trovách konania následne rozhodol okresný súd napadnutým uznesením z 13. marca 2025 (vydaným vyšším súdnym úradníkom), pričom na výpočet priznaných trov konania aplikoval § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky a sťažovateľke priznal náhradu trov konania vo výške 5 021,82 eur. Argumentoval, že v predmetnej veci sa nevedol spor o vlastníctvo nehnuteľností, ale o vypratanie nehnuteľností, pričom poukázal na rozhodnutie ústavného súdu – nález č. k. I. ÚS 310/2022-42 zo 17. augusta 2022 (ďalej len „nález ústavného súdu“).

6. Proti napadnutému uzneseniu z 13. marca 2025 sťažovateľka podala sťažnosť, v ktorej namietala, že toto rozhodnutie popiera účel a význam § 10 ods. 2 vyhlášky, že došlo k nesprávnej aplikácii nálezu ústavného súdu a že okresný súd pri jeho vydaní nezohľadnil iné (skoršie) nálezy ústavného súdu (III. ÚS 334/07, I. ÚS 207/2019). Sťažnosť podala aj žalobkyňa. O sťažnosti bolo rozhodnuté napadnutým uznesením z 23. júla 2025 (vydaným sudcom), ktorým okresný súd sťažnosť žalobkyne zamietol (výrok I) a napadnuté uznesenie z 13. marca 2025 zmenil tak, že žalobkyni uložil povinnosť nahradiť sťažovateľke náhradu trov konania vo výške 5 464,28 eur. K námietkam sťažovateľky argumentoval, že bol správne aplikovaný § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky, s ohľadom na aktuálnu judikatúru ústavného súdu, keďže predmetom konania bolo vypratanie nehnuteľností.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta, že okresný súd v napadnutých uzneseniach nesprávne odôvodňuje aplikáciu § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky odkazom na to, že predmetom sporu bolo (len) vypratanie nehnuteľností, že sa nevedol spor o vlastníctvo nehnuteľností. Uvedené však podľa názoru sťažovateľky popiera charakter a povahu sporu. V tejto súvislosti argumentuje, že napriek tomu, že konanie je v rozhodnutiach označené ako konanie „o vypratanie nehnuteľností“, predmetom konania však bolo aj „vydanie nehnuteľností“,

čo vyplýva ako zo žaloby, tak aj zo všetkých uskutočnených procesných úkonov a podaní. Poukázala na to, že v žalobe a návrhu na vydanie predbežného opatrenia je uvedené, že žalobkyňa žiadala od sťažovateľky, aby prenajaté priestory uvoľnila a uvoľnené odovzdala prenajímateľovi, že v žalobnom petite sa žalobkyňa domáhala, aby sťažovateľka vypratala nehnuteľnosti a tieto odovzdala žalobkyni do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Ďalej uviedla, že aj z odstúpenia žalobkyne od nájomnej zmluvy vyplýva požiadavka na fyzické odovzдание všetkých prenajatých nehnuteľností. Argumentovala, že rozhodnutie v prospech žalobkyne by priamo ovplyvňovalo vlastníctvo žalobkyne cez jej právo užívania nehnuteľností, pretože by viedlo k neplatnosti nájomného vzťahu k nehnuteľnostiam, ktoré žalobkyňa žiadala vydať. Definitívne by tak určilo právo užívať predmetné nehnuteľnosti ako súčasť vlastníckeho práva žalobkyne, pretože vypratanie a odovzдание veci definitívne určuje držbu tejto veci. Dodala, že vypratanie veci je vydaním veci, zároveň poukázala aj na § 10 ods. 2 vyhlášky a namietla, že napadnuté uznesenia ignorujú až popierajú toto explicitné znenie vyhlášky a ignorujú skutočný obsah predmetu konania. Namietla preto, že napadnuté uznesenia sú arbitrárne, pretože okresný súd nedal odpoveď, prečo konanie nepovažoval aj za konanie o vydanie veci (vzhľadom na žalobný petit a následné podania) a zároveň sa v nich okresný súd ústavne akceptovateľným spôsobom nevysporiadal s tým, prečo a na základe ktorých procesných a skutkových okolností prípadu na vec neaplikoval § 10 ods. 2 vyhlášky. Na záver namietla, že došlo aj k porušeniu dvojinštančnosti konania o sťažnosti tým, že sudca dal pokyn vyššiemu súdnemu úradníkovi, aby pripravil uznesenie, ktorým bolo rozhodnuté o sťažnosti sťažovateľky.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie čl. 1 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením z 13. marca 2025 a napadnutým uznesením z 23. júla 2025.

9. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením z 13. marca 2025:

10. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka podala proti napadnutému uzneseniu z 13. marca 2025 (vydanému vyšším súdnym úradníkom) sťažnosť, o ktorej bolo rozhodnuté napadnutým uznesením z 23. júla 2025 (vydaným sudcom). Sťažovateľka teda mala k dispozícii právny prostriedok na ochranu svojich práv, ktorý aj využila.

11. Vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje

iný súd, ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol pre jej neprípustnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením z 23. júla 2025:

12. Ústavný súd pri posudzovaní ústavných sťažností týkajúcich sa rozhodnutí o trovách konania stabilne zastáva názor, že rozhodovanie o trovách konania na všeobecných súdoch prislúcha zásadne týmto súdom, preto ich preskúmava iba celkom výnimočne. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich túto časť konania, napríklad takou interpretáciou a aplikáciou právnych noriem, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Na druhej strane je rozhodovanie o náhrade trov konania integrálnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže rozhodnutím, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojené kráľovstvo z 23. 9. 1997).

13. Hlavná námietka sťažovateľky vo vzťahu k napadnutému uzneseniu spočíva v tvrdení, že okresný súd rozhodol arbitrárne, svojvoľne a nedostatočne odôvodnil svoje závery. Namieta primárne nesprávnu aplikáciu § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky na jej prípad.

14. K uvedenému je však nutné uviesť, že z obsahu napadnutého uznesenia vyplýva, že okresný súd svoje závery oprel o rozhodovaciu prax ústavného súdu, v ktorej ústavný súd zaujal jasné a konzistentné stanovisko, že spor o vypratanie nehnuteľností je špecifický prípad uplatňovania vlastníckeho práva v podobe vypratania nehnuteľností, ktorý sám osebe nie je oceniteľný v peniazoch (napr. nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 310/2022 zo 17. augusta 2022). Ústavný súd preto musí konštatovať, že závery uvedené okresným súdom sú akceptovateľné.

15. Okresný súd sa (aj s poukazom na relevantnú judikatúru ústavného súdu) ústavne súladným spôsobom vysporiadal s nastolenou otázkou spočívajúcou v aplikácii príslušných ustanovení vyhlášky na daný prípad. Závery napadnutého uznesenia je preto možné označiť za rešpektujúce na vec dopadajúcu právnu úpravu v kontexte rozhodných skutočností predovšetkým vo vzťahu k určovaniu základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby [aplikujúc § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky], keďže v danom prípade okresný súd správne posúdil predmet konania ako objektívne neoceníteľný peniazmi. Do interpretácie týchto zákonných ustanovení ústavný súd nie je zásadne oprávnený vstupovať a nahradzovať tak prijaté právne závery okresného súdu, ktoré nemožno považovať za svojvoľné či prijaté v zrejmom omyle.

16. Zároveň ústavný súd vo vzťahu k námietke sťažovateľky spočívajúcej v ňou vyjadrenej nespokojnosti s tým, že sudca mal dať pokyn vyššiemu súdnemu úradníkovi na vypracovanie konceptu jeho rozhodnutia, uvádza, že uvedené nenapĺňa porušenie dvojinštančnosti rozhodovania o sťažnosti. Je totiž bežnou praxou, že vyšší súdny úradník pripraví návrh, resp. koncept rozhodnutia. Avšak až sudca má „posledné slovo“, ako bude jeho rozhodnutie koncipované,

ako odôvodní jeho závery, resp. ako (prípadne) pripravený koncept (resp. návrh) upraví alebo doplní. Teda sudca je tým, kto definitívne určuje obsah rozhodnutia o sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka. Ústavný súd preto aj túto námietku sťažovateľky vyhodnotil ako nedôvodnú.

17. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 358/2019). Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti (namietajúcej porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

18. Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 ústavy ústavný súd uvádza, že patrí medzi základné interpretačné pravidlá tvorby a aplikácie právneho poriadku Slovenskej republiky. Uvedené základné, resp. všeobecné pravidlá a zásady nemajú charakter samostatne uplatňovaného práva. Z uvedeného dôvodu ústavný súd odmietol aj túto časť ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

19. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. decembra 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu